

Vanja Petkova**NEZVESTOBA**

Bil si mi nezvest
in glej:

Razbit je višnjevi mozaik na nebu,
luna je postala nezanesljiva,
trava je zbledela v svetlo starost,
zemlja je obstala v gibanju in ritmu,
z besnimi kobilami
je veter se pognal med drevje
in v naglem so utripu
srca listov smrtno zablestela,
v zadnjem dihu so plodovom
krči stisnili semena,
reke so z ledenim šumom
pljusknile v bregove.
Divje so zveri obstale,
razširile nozdrvi.

Ljudje so, v utripu krvi zavarovani,
sklenili roke.

Razpočil je balone svoje
naš stari čas na zemlji
in zadnja je ljubezen
brez teže obvisela.

A jaz sem začutila
pajka gub na svojih licih.
In že je blede, muke polno
odšlo otroštvo moje.

Krik in žalost, ni glasu
v boleti svežega spomina.
Krik in bolečina, bliski in grmenje ...

In začela se jesen je.

Ljubomir Levčev**PESNITEV****1**

Če hočem do vas,
moji dragi prijatelji,
moram skozi neskončne prostore.

2

Tisti,
ki je dajal imena
planinam in rekam,
prepadom, stvaram,
ni mogel izmisliti
imen za moje poti.

3

Zato mi ni lahko povedati vsega.
(Besede so trd
ovoj
za tisto,
kar bi vam rad zaupal).

4

Zato včasih molčim.

5

Moja krvna skupina je nula —
zato lahko vsakomur dajem,
a ne morem vzeti od vsakogar.

6

Zato molčim.

7

Rad bi se že
veselil
neslišno izmenjanega smehljaja.

8

In vašega sodelovanja v nebesni sinjini...